

2. Het verboden water

In de winter van 1942 stond ook de voetbalwedstrijd Excelsior-M tegen naamgenoot en koploper Excelsior Pernis op het programma. De tricolores uit Maassluis stonden derde op de ranglijst, net achter voetbalvereniging Unicum uit Rotterdam. Sunlight uit Vlaardingen, de sportieve tak van de zeepfabriek en waar vanaf het terrein afweergeschut stond opgesteld om met V1 en V2 raketten de Britten te bestoken, was op dat moment hekkensluiter. Vanaf de Markt vertrok de 23-jarige Izaak Broekhart voor de uitwedstrijd, met zijn tien medespelers, zonder reserves, met de fiets richting Vlaardingen. Omdat één van de spelers geen fiets had, moest hij noodgedwongen bij iemand achterop. Hij sprong onderweg op de bagagedragers van fiets naar fiets om met deze methode niet iedereen te zwaar te belasten, want het was best wel een eind fietsen in de vrieskou en er moest ook nog gevoetbald worden. Omdat niet iedereen eraan gedacht had om handschoenen mee te nemen, werden onderweg deze onderling uitgewisseld, zodat niemand het risico zou lopen op met bevroren handen op plaats van bestemming aan te komen. Dat voetbalde nu eenmaal niet zo lekker. De fietstocht door de Zuidbuurt was kil en koud. De ontbladerde bomen langs het weggetje tussen Maassluis en Vlaardingen konden de fietsers niet voldoende tegen de straffe wind, die dwars over de weilanden tierde, beschermen. Halverwege was de kracht van de snijdende wind het ergst, want daar waren helemaal geen bomen te bekennen en kon men tot heinde en ver over de uitgestrekte weilanden kijken. Niemand klaagde, want de jongens waren gehard. Dat leerden ze elkaar, door met strenge, maar goed bedoelde uitspraken, op de been te houden. Tijdens het voetballen was er één uitspraak bijzonder populair onder elkaar en werd dan ook veelvuldig gebruikt als iemand weer eens een enorme schop voor z'n poten van een tegenstander had ontvangen: 'Opstaan jongen, gewoon verder voetballen en later thuis je wonden likken.' Gelukkig kon in Vlaardingen het elftal nog met een veerboot naar Pernis oversteken, omdat de Duitsers op het punt stonden om de pont, uit eigen veiligheidsoverwegingen, uit de vaart te nemen. Het voetbalveld aan de overkant was vlakbij het water gelegen, en was voor het team het einde van de lange rit eindelijk in zicht. Op het veld van de tegenstander werden ze hartelijk verwelkomd met een warme bak thee, want ze wisten natuurlijk dat de jongens een fikse fietstocht achter de rug hadden. De doelpuntloze wedstrijd verliep voorspoedig en het team kon aanstalten maken voor de terugtocht. De meesten van het elftal waren niet op de hoogte van het vaarverbod op de Waterweg en maakten na de wedstrijd geen haast om de oversteek terug naar huis te maken. In de kantine van de voetbalvereniging brandde de kachel genoeglijk en had niemand zin om de barre terugtocht in de vrieskou opnieuw aan te vangen en stelden de terugreis nog even uit. Uiteindelijk werd door de achterblijvers toch besloten om achter de reeds vertrokken groep aan te gaan en namen afscheid van de tegenstander in de gezellige verwarmde kantine. Ruim na 18.00 uur stond een deel van het team dan ook op een verlaten steiger, niet wetende dat er geen veerboot meer zou komen om hen op te halen. Er was ook niemand te zien van de eerder vertrokken groep, die waarschijnlijk een boot eerder hadden genomen. Bij navraag bij een stel Duitsers, die iets verderop dienst hadden op een wachtpost, werd duidelijk dat het groepje mannen een probleem had. Hulp kwam niet in het woordenboek van de bezetter voor en de wanhopige mannen werden zelfs in onverstaanbare Duitse kreten afgesnauwd. Zonder te reageren en zonder om te kijken liepen ze weer terug naar de steiger. De gedachte be kroop hen allen dat zij wellicht de koude nacht op de steiger zouden moeten doorbrengen in afwachting van de eerste vaart die ochtend. Het werd inmiddels al donker en was er ook geen telefoon in de buurt om het ongerief te melden. 'Nou, daar staan we dan', zei Izaak met een zenuwachtig lachje. 'We hadden het kunnen weten na al die regels die de moffen ons de laatste tijd hadden opgelegd.'

Zuchtend haakte Dingeman Pieterse aan: 'Ik heb het één van de andere jongens, die wel eerder weg waren gegaan, het nog horen zeggen dat er een vaarverbod was na zessen.' 'Daar hebben we nu weinig aan en staan we voorlopig aan de verkeerde kant van het water,' vervolgde Jan Pasterkamp, die met een gebalde vuist richting de moffen op de wachtpost zijn frustratie nog even kracht bij wilde zetten. 'Ik vraag mij af wat de rest nu aan het doen is aan de overkant. Ze zullen toch wel begrijpen dat we hier vast zitten,' probeerde Izaak de groep wat moed in te spreken. 'Laten we dan maar hopen dat ze iets hebben kunnen organiseren, want wij kunnen hier niet veel uitrichten met dat stelletje gajes verderop,' zei Pasterkamp nu op zachte toon om de vriendelijke heren in de wachtpost niet te laten merken dat ze nog steeds hulpeloos op de steiger stonden. Izaak liep naar de kop van de steiger, draaide nog een shaggie, trok zijn pet wat strakker aan en tuurde met half dichtgeknepen ogen over het water in de hoop iets van beweging te kunnen ontwaren. Hij realiseerde dat ze een flink probleem hadden en afhankelijk waren van de vindingrijkheid van z'n maten aan de overkant die een oplossing moesten bedenken voor de hachelijke situatie. Hij zuchtte nog eens diep, nam een trek van z'n sigaret en blies de rook voor zich uit waardoor de opkomende mist nog beter zichtbaar werd. In gedachten kon hij zich wel voor z'n kop slaan dat hij niet had geluisterd toen iemand voor vertrek de groep over het verbod had ingelicht. Ook de rest kwam bij hem staan en zei niemand een woord en overheerste de stilte, gedragen door het geklots van het water tegen de steigerpalen. In de verte hoorde ze alleen de metaalachtige geluiden van de Rotterdamse haven waar de moffen zich ongetwijfeld weer aan het voorbereiden waren op vijandige acties richting de geallieerden aan de overkant van de Noordzee. Wachten en nog eens wachten, dat was het enige wat ze konden doen. In de tussentijd werd het flink kouder en trok de mist nu behoorlijk dicht op het water.....